

ČERVEN

Růže a kravinec aneb prázdniny nikoliv od Diora

Víte, jak se u nás doma pozná červen?

Podle toho, že jsme čím dál méně doma.

Víte, jak se u nás poznají prázdniny?

Podle vůní, které se dostaví dříve, než dny letního volna.

Mám ráda vůně. Ne vždycky jsou to vůně obvyklé, ne vždycky jsou to vůně drahé nebo svěží reklamou svěže podbízené. Vůně, které mám ráda, jsou - podobně jako spousta jiných mých oblíbeností - levné, vzácné a důležité. Zvláště mám ráda ty, které mi zprostředkovávají milou vzpomínku nebo nové poznání.

Červen je měsíc, který už svým názvem přivolává vůni jahod, třešňových koláčů, rozkvetlých růží a rudých pivoňek. Zdá se, že červená barva má svou vůni. Není to ale vůně prázdnin, kterou jsem slíbila. Kvůli té se totiž musíte vypravit na nějaký vzdálenější výlet - ne jen k zelinářskému stánku, na zahrádku či k prostřenému stolu. Musíte opustit humna a zkoumat, zda i letos přiletí prázdniny do našich krajů.

Jdu přes sídliště, a najednou mě ovane vůně, která mi už o těch prázdninách nějakou zprávu nese. Posekaná tráva pozvolna schnoucí někde blízko mne. Dýchá tu svou vůni jako by mě chtěla pozvat, abych ulehla a jen tak se dívala do nebe. Jenže já teď nemám čas, posečená trávo, musím na vlak. Jedu totiž naproti prázdninám.

Přicházím na maličké nádraží na kraji města. Vlastně je to jen zastávka. Jestlipak tady mají slepou kolej, ptám se já, také tak trochu doslepa, svého průvodce. Schválně jsem si dala časový předstih, abychom ji mohli hledat. Nepředpisově jsme přeskákali trať a našli krásně slepou kolej. Voněla. Voněla dehtem z vyhřátých dřevěných pražců a rmenem, který vždycky takové krásně slepé koleje zdobí. Zkusila jsem si, jako vždycky při takové příležitosti, jak daleko dojdu poslepu po slepé koleji. Ta vzdálenost se zkracuje s narůstajícím věkem. Nijak mi to nevadí, když tady cítím prázdniny se všemi přísliby dalek a nových příběhů.

Vláček motoráček mě veze do lesů, k vodám a stráním. Škoda, že už tu není vlak, který by voněl kouřem a kůží nebo dřevem. To také patřovalo do arsenálu prázdninových vůní. Tak alespoň vychutnávám vůni řízku a okurky v čerstvém chlebu. Když jsem jako holka jezdívala na prázdniny, maminka mi vždycky tyto voňavé lahůdky připravila jako nutnou ochranu před smrtí hladem na trati Praha-České Budějovice. Já ale tak daleko dnes nejedu. Mé budějické babičky už dávno odešly na své věčné prázdniny. Tak si jen vzpomenu, jak voněla stará dřevěná pumpa na zahrádce a sušící se cíchy a ručníky prané tehdy v mýdle. A také pažitka na odpoledním chlebu s domácím tvarohem.

Tak už jsme v lese a já čenichám jak stavěcí pes. Ano, je to tady! Vonící jehličí čerstvě pražené na slunci. Nic nepřipomíná prázdniny tak důvěrně, tak silně. Nejráději bych se té vůně najedla. Ale ještě jsou tady stromy. Už jste si všimli, že voní jako stará skříň zapomenutá někde na půdě? Nevšimli? A co tedy pořád děláte, že si nevšímáte?

Krásně se usíná na prohřáté mezi, na které se zvolna začíná sušit mateřídouška, tráva metlice a všelijaké ty kytičky, které bych chtěla mít v polštáři. Místo toho mám alergii a pelíšek z dutých vláken. Tak si to alespoň na dnešním výletě užiju a budu si představovat prázdniny v době, kdy o takové meze nebyla nouze. Dokonce i tehdy, když někdejší vládce nařídil meze rozorat kvůli kolektivizaci, lidé si některé meze a remízky

uchovali. Pečovali o ně vědouce, že jsou krásné, že voní, poskytují odpočinek lidem a domov čmelákům, broukům a ptákům. Meze byly vždycky přátelské, ale nyní se těžce hledají i vidícím očím. Jsou totiž často převálcovány bodláčím a plevelem všeho druhu. Už o ně nikdo nepečuje. Už nikomu nepatří. Nikdo o ně nestojí. Vždyť na takové mezi ani garáž nepostavíš!

Voda také voní. Někdy voní rybami, někdy rostlinami, jejichž jména vůbec neznám. Jen si představuji, že tak voní rusalčí vlasy. Voní i voda z oroseného džbánu, který vám někde podají, když vidí vaši velikou žízeň. Voní voda na rozpálených chodnících, když uprostřed dne spadne prudký letní liják. Měla jsem tehdy úplně nové šaty a nešla jsem se schovat, protože ty chodníky nádherně voněly. Maminka to sice chápala, ale šaty jsem si musela vlastnoručně vyprat a vyžehlit. Slepota - neslepota. Výmluvy nebyly přijaty.

Tak už jsme zpátky ve městě, zase doma na sídlišti. Můj pes usoudil, že žádná z těch dnešních vůní nebyla dost libá. A protože chtěl mít také podíl na tom voňavém maratónu, dopřál si kosmetickou kúru v jakémsi materiálu, z jehož oděru se mi chtělo omdlít. Tak tedy půjdeme domů, vykoupeme se v šampónu a budeme se těšit na ty prázdniny. Já na vůni malin a sena, má psí kompenzační pomůcka na kravince a mrtvé ryby na břehu stříbropěnné řeky.

Ano, prázdninová romantika je na dosah. Přeji vám všem, kteří to ještě neumíte, abyste si letos krásně přivoněli k prázdninám. A mějte s sebou někoho, s kým se vám bude dobře větvřit!

Delicie Nerková